

let gennemsnitlig sagsbehandlingstid på 8-9 måneder, som blev opstillet i forbindelse med vedtagelsen i sommeren 1992 af lov nr. 482 af 24. juni 1992 om ændring af udlændingeloven.

Der blev på den baggrund i bemærkningerne til forslaget til lov nr. 421 af 1. juni 1994 opstillet en målsætning om en halvering af den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for normalproceduresager fra knap 24 måneder til ca. 12 måneder og for så vidt angår Direktoratet for Udlændinges og Dansk Flygtningehjælps sagsbehandling i åbenbart grundløse sager fra ca. 4 måneder til 2 måneder.

Den 12. januar 1995 vedtoges *lov nr. 33 af 18. januar 1995* om ændring af udlændingeloven, lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. og lov om social bistand. Der gennemførtes herved en række yderligere opstramninger i behandlingen af åbenbart grundløse asylansøgninger med henblik på at forhindre, at såkaldte asylhackere kunne udnytte reglerne om adgangen til at søge asyl her i landet. Herudover blev der på visse områder fulgt op på Finansministeriets turnusundersøgelse, ligesom sanktionerne over for menneskesmugling blev skærpet. Endvidere introduceredes en ny målsætning om at færdigbehandle åbenbart grundløse asylsager på 1 måned.

De hidtil foretagne lovændringer og administrative tiltag på asylområdet har gjort det muligt at nedbringe sagsbehandlingstiden i sager, der behandles i den særlige hasteprocedure for visse åbenbart grundløse asylansøgninger, til 6 dage (pr. 1. februar 1995). Sagsbehandlingstiden i åbenbart grundløse asylsager i øvrigt er nedbragt til 46 dage brutto (pr. 1. februar 1995) for så vidt angår sager påbegyndt efter den 1. juli 1994, hvor sagsbehandlingstiden omfatter den tid, der forløber, fra asylansøgeren registreres af politiet som asylansøger, til ansøgeren overgives til Dansk Flygtningehjælp, udrejser frivilligt eller tvangsmæssigt, dør eller får opholdstilladelse på andet grundlag end asyl efter at have fået afslag på asyl eller have frafaldet ansøgningen herom (»niveau 1«).

2. Opfølgning på Per Sørensen-udvalgets 3. delbetænkning

2.1. Indledning

Som nævnt har Per Sørensen-udvalget den 23. februar 1995 afgivet sin 3. delbetænkning (betænkning nr. 1288/95).

I denne betænkning har udvalget drøftet en række spørgsmål i relation til navnlig den indledende sagsbehandling i asylsager.

Udvalget har anbefalet, at der gennemføres lovændringer for så vidt angår adgangen til at optage fingeraftryk af udlændinge (betænkningens kapitel 4) og for så vidt angår asylansøgeres adgang til rådgivning af Dansk Flygtningehjælp, mens de afventer en afgørelse om afvisning eller eventuelt effektueringen af en sådan afgørelse (betænkningens kapitel 3). Indenrigsministeriet kan i hovedsagen tiltræde begge disse forslag, jf. nedenfor i afsnit 2.2. og 2.3.

Udvalget har også behandlet den nuværende opgavefordeling mellem Direktoratet for Udlændinge og politiet i relation til sagsoplysningen i en asylsag. Udvalget har særligt behandlet spørgsmålet, om det fortsat bør være politiet, der afhører asylansøgere, eller om opgaven bør overgå til Direktoratet for Udlændinge. Der har i udvalget været enighed om, at spørgsmålet om, hvor asylafhøringsopgaven må antages at blive løst bedst og mest effektivt, ikke kan besvares éntydigt, men primært må basere sig på mere holdningsprægede overvejelser, herunder om en sådan afhøringsopgave bør varetages af en civil eller en politimæssig myndighed. Udvalget har derfor fundet det rigtigst ikke at fremkomme med en indstilling vedrørende dette spørgsmål.

Indenrigsministeriet finder – ikke mindst på baggrund af de synspunkter, som Dansk Flygtningehjælp har anført i afsnit 10 i betænkningens kapitel 2 – at den egentlige asylafhøring (»motivafhøringen«) bør varetages af en civil myndighed, jf. nedenfor i afsnit 2.4.

Udvalget har endelig behandlet spørgsmål i relation til anvendelsen af midlertidig opholdstilladelse. Udvalget har imidlertid ikke ment at ville fremkomme med en egentlig indstilling om dette spørgsmål, men har valgt alene at pege på en række forskellige modeller. Der henvises herom til kapitel 5 i betænkningen.

2.2. Adgangen til at optage fingeraftryk af udlændinge

Spørgsmålet om adgangen til at optage fingeraftryk af udlændinge er behandlet i betænkningens kapitel 4.

Efter den gældende regel i udlændingelovens § 40, stk. 3, kan der optages fingeraftryk af en udlænding, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende.

Bestemmelsen blev indsat i udlændingeloven – som § 40, stk. 2, – ved lov nr. 482 af 24. juni 1992.

Som anført på side 134 i betænkning nr. 1288/95 er bestemmelsens anvendelsesområde imidlertid ret snævert, idet et flertal i Folketingets Retsudvalg i sin betænkning af 11. juni 1992 over lovforslaget forudsatte, at bestemmelsen kun må anvendes i tilfælde, hvor der ved indrejsen kan være tvivl om identitets-